Kouluvihko Siinä se oli, viheliäinen vihreä muovikantinen vihko, kirjoituspöytänä kulunut ompelukoneen pöytä, uskollinen poljettava Singer kone. Olin pitkittänyt vihkon avaamista viimeiseen asti. Nyt se oli avattava. Inhosin sitä vihkoa yli kaiken, aineen kirjoitusvihko, viheliäinen vihko, johon piti kirjoittaa aine. Inhosin siksi, koska olin umpisurkea kirjoittaja, kuutosen arvosanalla ei kannattanut rehvastella. Sain sormilleni, kun kirjoitin vasemalla kädellä kielioppi virheitä täynä olevaa tekstiä, iltaisin sormeni oli turvoksissa karttakepin jäljiltä. Pahinta oli kuitenkin kun sai opettajan tarkistaman aineenkirjoitus vihkon takaisin. Tekstin alla oli numero kuusi. Talvisin silmistä valuneet kyyneleet jäätyivät poskilleni, kun kävelin kotiin. Olin surullinen, vihainen, katkera. En voinut ymmärtää miksi minä en osannut, kun muut osasivat. Isäni sanoi yritä, yritä, ei saa antaa periksi. Laakea kivi Metsässä oli kivi iso, kiven yläpuoli oli ihan tasainen, kiven päälle meneminen oli ylivoimaisen vaikeata, yritin ja yritin monta kertaa, turhaan. En antanut periksi, vaikka putosin kivikkoon, nokkosiin. Kunnes eräänä päivänä sitten onnistuin, muistan sen päivän, Heinäkuinen lauantai, pouta pilvet purjehti sinisen taivaan ulapalla, kävin selälleni, katselin ohi purjehtivia pumpulipilviä, katselin niiden muotoa. Sillä hetkellä tajusin. Koska maailma ei ollut täydellinen, niin ei minunkaan tarvitse olla, riittää kun yrittää parhaansa.